

# Daniels bok – nummer nittio

## *Att reda ut det dagliga: en historisk granskning av kontroverser och motsägelser*

Jeff Pippenger  
2024-02-23

Om du noggrant granskade det sista stycket i föregående artikel, har du sett den ursprungliga källan till det avsnitt som återfinns i boken *Early Writings*, vilket A. G. Daniells påstår sig ha tagit med sig vid sitt samtal med syster White år 1910 i ämnet ”det dagliga”. De som arbetade för att befästa den ”lögn” att ”det dagliga” representerar Kristi tjänst i helgedomen behövde undergräva syster Whites direkta och tydliga bekräftelse av den riktiga uppfattning som förkunnades av dem som frambar domstimens rop. Den ”lögn” de uppfann var att den enda varning som syster White uttalade sig specifikt om var varningen mot tidsbestämmande. Det är detta som Arthur White söker fastslå i sin biografi, och det är vad hans far, Ellen Whites son, och Daniells försökte bevisa genom den uppbyggda intervjun.

Såsom redan har påpekats finns det ingen uppteckning om något samtal mellan syster White och Daniells i fråga om ”det dagliga”. Det påstådda samtalet framfördes år 1931. Om syster White hade godkänt Daniells avfallna uppfattning om ”det dagliga” vid ett samtal år 1910, varför skulle han då, en person som syster White angav var nitisk i att främja sin uppfattning, tga om hennes godkännande i tjuugoett år? Det var inte ett samtal, det var en uppfinning.

Uppfinningen av intervjun syftade till att placera sammanhanget för hennes uttalande om ”det dagliga” som om det vore något tillfälligt i förhållande till hennes varning mot tidsbestämning, och Arthur White satte sina fingeravtryck på lögnen genom det sätt på vilket han framställde historien 1931. Som kristen borde han helt enkelt ha återgett historien och lämnat historieförfälskningen utanför saken. Vi avslutade den föregående artikeln med det avsnitt från 1850 som avsnittet i *Early Writings* är hämtat från. Uttalandet framträdde första gången 1850 i *Review*, och därefter återigen i boken *Experience and Views*. Tredje gången det förekommer är i boken *Early Writings*, men i dess utveckling fram till boken *Early Writings* inträffade vissa förändringar. Vi skulle emellertid inte säga att många av Profetians Andes skrifter har förändrats, såsom vissa påstår i sitt försök att misskreditera hennes verk.

”Herren visade mig att 1843 års karta var ledd av hans hand och att ingen del av den skulle ändras; att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand togs bort.

”Sedan såg jag beträffande det ’Dagliga’, att ordet ’offer’ hade tillagts genom människors visdom och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av det åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta förståelsen av det ’Dagliga’; men sedan 1844 har man i förvirringen omfattat andra uppfattningar, och mörker och förvirring har följt.” *Review and Herald*, 1 november 1850.

Detta avsnitt fanns ursprungligen i publikationen med titeln The Present Truth från 1849, men det trycktes i Review and Herald i november 1850. I det ursprungliga manuskriptet säger syster White uttryckligen att hon skriver ned flera ting som Herren nyligen hade visat henne, och när du läser hela artikeln kommer du att se att många ämnen behandlas. Det rör sig om omkring tjugo olika ämnen som visades henne. Poängen är att ämnet ”det dagliga” och ämnet ”fastställande av tid” i den ursprungliga artikeln var två olika uppenbarelser av sådant som visades henne.

I det ursprungliga manuskriptet identifierades de i skilda stycken. När avsnittet trycktes om i Experience and Views sammanförde redaktörerna det stycke där syster White upprätthåller pionjärearnas syn på ”det dagliga” med det följande stycket som varnar mot fastställande av tid. När du läser originalet, lägg märke till att eftertryck läggs på vissa ämnen genom versaler. I det stycke där hon bekräftar pionjärearnas syn på ”det dagliga” skriver hon ordet Daily med versal, och i nästa stycke skriver hon ordet Time med versal och markerar därmed en tydlig åtskillnad mellan de två ämnen som visades henne.

”Kära bröder och systrar,

”Jag önskar ge er en kort skildring av vad Herren nyligen har visat mig i en syn. Jag fick se Jesu ljuvlighet och den kärlek som änglarna har till varandra. Ängeln sade: Kan ni inte se deras kärlek? — följ den. Just så måste Guds folk älska varandra. Låt hellre skulden falla på dig själv än på en broder. Jag såg att budskapet: ’Sälj vad ni har och ge allmosor’ av somliga inte hade framställts i sitt klara ljus; att det sanna syftet med vår Frälsares ord inte tydligt hade lagts fram. Jag såg att avsikten med att sälja inte var att ge åt dem som kan arbeta och försörja sig själva, utan att utbreda sanningen. Det är synd att underhålla och uppmuntra dem som kan arbeta att leva i överksamhet. Somliga har varit ivriga att besöka alla möten, inte för att förhålliga Gud, utan för ’bröden och fiskarna’. Sådana borde mycket hellre vara hemma och arbeta med sina händer med ’det som är gott’, för att tillgodose sina familjers behov och ha något att ge till stöd för den dyrbara saken, den närvarande sanningens sak.

”Några, såg jag, hade misstagit sig genom att be om att de sjuka skulle bli botade inför de otroende. Om någon bland oss är sjuk och kallar till sig församlingens äldste för att de skall bedja över honom, enligt Jak. 5:14, 15, bör vi följa Jesu exempel. Han drev de otroende ut ur rummet och botade sedan den sjuke; så bör också vi söka att avskiljas från deras otro som inte har tro, när vi ber för de sjuka ibland oss.

”Därefter hänvisades jag tillbaka till den tid då Jesus tog sina lärjungar avsides, in i en övre sal, och först tvättade deras fötter och sedan gav dem att äta av det brutna brödet, för att representera hans brutna kropp, och vinrankans saft för att representera hans utgjutas blod. Jag såg att alla bör handla med insikt och följa Jesu exempel i dessa ting, och att de, när de iakttar dessa förrättningar, bör vara så avskilda från de otroende som möjligt.

”Därefter visades mig att de sju sista plågorna skall utgjas, efter det att Jesus lämnar helgedomen. Ängeln sade: Det är Guds och Lammets vrede som orsakar de ogudaktigas fördärv eller död. Vid Guds röst skall de heliga vara mäktiga och fruktansvärda såsom en här med banér; men de skall då inte verkställa den skrivna domen. Verkställandet av domen skall ske vid slutet av de 1000 åren.

”Efter att de heliga har förvandlats till odödlighet och ryckts upp tillsammans och mottagit sina harpor, kronor osv., och trätt in i den Heliga staden, sätter sig Jesus och de heliga till doms. Böckerna öppnas, livets bok och dödens bok; livets bok innehåller de heligas goda gärningar, och dödens bok innehåller de ogudaktigas onda gärningar. Dessa böcker jämfördes med lagboken, Bibeln, och efter den blev de dömda. De heliga, i endräkt med Jesus, fäller sin dom över de ogudaktiga döda. Se! sade ängeln, de heliga sitter till doms, i endräkt med Jesus, och tillmäter var och en av de ogudaktiga efter de gärningar som gjorts i kroppen, och vid deras namn antecknas vad de måste få vid domens verkställighet. Detta, såg jag, var de heligas verk tillsammans med Jesus i den Heliga staden innan den stiger ned till jorden under de 1000 åren. Sedan, vid slutet av de 1000 åren, lämnar Jesus och änglarna och alla de heliga med honom den Heliga staden, och medan han stiger ned till jorden med dem, uppväcks de ogudaktiga döda, och då skall just de män som ”genomborrade honom”, när de uppväcks, se honom långt borta i all hans härlighet, med änglarna och de heliga hos sig, och de skall jämra sig över honom. De skall se märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter, och där de stötte spjutet i hans sida. Märkena efter spikarna och spjutet skall då vara hans härlighet. Det är vid slutet av de 1000 åren som Jesus står på Oljeberget, och berget rämnar mitt itu, och det blir en väldig slätt, och de som då flyr är de ogudaktiga, som just har blivit uppväckta. Sedan kommer den Heliga staden ned och sänker sig ned på slätten.

”Därefter uppfyller Satan de ogudaktiga, som har blivit uppväckta, med sin ande. Han smickrar dem med att hären i staden är liten och att hans här är stor, och att de kan övervinna de heliga och inta staden. Medan Satan samlade sin här, var de heliga i staden och betraktade skönheten och härligheten i Guds paradis. Jesus var i spetsen för dem och ledde dem. Plötsligt var den ljuvliga Frälsaren borta från vårt sällskap; men snart hörde vi hans ljuvliga röst säga: ’Kom, ni min Faders välsignade, och tag i arv det rike som har blivit tillrett åt er från världens grundläggning.’ Vi samlades omkring Jesus, och just när han stängde stadens portar uttalades förbannelsen över de ogudaktiga. Portarna stängdes. Då brukade de heliga sina vingar och steg upp till toppen av stadens mur. Jesus var också med dem; hans krona såg strålände och härlig ut. Det var en krona inom en krona, till antalet sju. De heligas kronor var av det renaste guld, prydda med stjärnor. Deras ansikten strålade av härlighet, ty de var i Jesu fullkomliga avbild; och när de höjde sig och alla tillsammans rörde sig mot stadens topp, blev jag hänförd av synen.

”Då såg de ogudaktiga vad de hade förlorat; och eld utgick från Gud över dem och förtärde dem. Detta var domens verkställighet. De ogudaktiga fick då i enlighet med vad de heliga i förening med Jesus hade tillmätt dem under de 1000 åren. Samma eld från Gud som förtärde de ogudaktiga renade hela jorden. De sönderslagna, karga bergen smälte av glödande hetta, även atmosfären, och allt strå förtärdes. Sedan öppnade sig vårt arv inför oss, härligt och skönt, och vi tog hela den förnyade jorden i besittning. Vi ropade alla med hög röst: Ära, halleluja.”

”Jag såg också att herdarna bör rådfråga dem som de har skäl att hysa förtroende till, dem som har varit med i alla budskapen och som står fasta i all den närvarande sanningen, innan de förfäktar någon ny viktig punkt som de kan mena att Bibeln stöder. Då kommer herdarna att vara fullkomligt förenade, och herdarnas enhet kommer att förnimmas av församlingen. Ett sådant tillvägagångssätt såg jag skulle förebygga olyckliga splittringar, och då skulle det inte

finnas någon fara för att den dyrbara hjorden delas och fåren skingras utan en herde.

”Den 23 september visade Herren mig att han för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas i denna samlingstid. Under skingringens tid blev Israel slaget och sargat; men nu, i samlingens tid, skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att utbreda sanningen endast ringa verkan, åstadkom endast litet eller ingenting; men i samlingen, när Gud har satt sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningarna att utbreda sanningen få den verkan som avsetts. Alla bör vara förenade och nitälskande i verket. Jag såg att det var en skam för någon att hänvisa till skingringen som exempel för att styra oss nu i samlingen; ty om Gud inte gör mer för oss nu än han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. Det är lika nödvändigt att sanningen blir utgiven i en tidning som att den blir predikad.

”Herren visade mig att 1843 års karta hade blivit ledd av hans hand, och att ingen del av den skulle ändras; att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand drogs tillbaka.

”Sedan såg jag beträffande det ”dagliga”, att ordet ”offer” hade tillfogats genom människors vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som frambar ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla enade om den rätta förståelsen av det ”dagliga”; men sedan 1844 har man i förvirringen omfattat andra uppfattningar, och mörker och förvirring har följt.

Herren visade mig att tid inte hade varit ett prov sedan 1844, och att tid aldrig mer kommer att bli ett prov.

”Därefter blev jag hänvisad till somliga som befinner sig i det stora villfarelsen, att de heliga ännu skall gå till det gamla Jerusalem, etc., innan Herren kommer. En sådan uppfattning är ägnad att leda sinne och intresse bort från Guds nuvarande verk under den tredje ängels budskap; ty om vi skall fara till Jerusalem, då kommer våra sinnen naturligt att vara där, och våra medel kommer att undanhållas från andra ändamål för att föra de heliga till Jerusalem. Jag såg att anledningen till att de lämnades att falla in i denna stora villfarelse är att de inte har bekänt och övergivit sina villfarelser, vilka de har varit i under ett antal gångna år.” Review and Herald, 1 november 1850.

Avsnittet inleds med orden: ”Jag önskar ge er en kort skildring av vad Herren nyligen har visat mig i en syn.” Flera ämnen framställdes, och hon sammanförde inte stycket som behandlade ”det dagliga” med nästa stycke. Detta gjordes senare av redaktörer som införde avsnittet i Experience and Views och därefter i Early Writings. I Experience and Views utelämnade redaktörerna de första åtta styckena och sammanförde de stycken som behandlade vad hon hade fått se angående ”det dagliga” och angående tidsbestämmande. Experience and Views utgavs år 1851, och därefter utgavs Early Writings år 1882.

Early Writings var i huvudsak samma fyra stycken som hade förekommit i Experience and Views, men med ett betydelsefullt undantag. I Experience and Views sammanfördes det stycke på en enda mening som behandlade tidsbestämmande med det föregående stycket, som behandlade ”det

dagliga”. Därefter infördes det stycke som ursprungligen följde efter stycket om tidsbestämmande. I Early Writings placerades ett stycke, hämtat från ett annat avsnitt i Experience and Views, mellan det stycke som nu behandlar både ”det dagliga” och tidsbestämmande, och som ursprungligen följdes av ett stycke som angav varför det var fel att företa pilgrimsresor till det gamla Jerusalem.

Stycket som avlägsnades från en annan sida i Experience and Views och därefter infogades i avsnittet i Early Writings bidrog endast till den förvirring angående ”det dagliga” som hade börjat sedan 1844. Stycket fanns inte med i syster Whites ursprungliga skildring av sin syn.

”Herren har visat mig att den tredje ängelns budskap måste gå ut och förkunnas för Herrens förskingrade barn, och att det inte bör fästas vid tid; ty tiden kommer aldrig mer att bli ett prov. Jag såg att somliga fick en falsk upphetsning genom förkunnelse om tid; att den tredje ängelns budskap var starkare än vad tid kan vara. Jag såg att detta budskap kan stå på sin egen grund, och att det inte behöver tid för att stärka det, och att det skall gå fram i mäktig kraft och utföra sitt verk, och att det skall avslutas i rättfärdighet.” Experience and Views, 48.

Stycket från sida fyrtioåtta i Experience and Views infogades efter stycket i Early Writings, som hade skapats genom att sammanföra två olika stycken, och det lade en betoning på fastställandet av tider som inte fanns i den ursprungliga framställningen.

År 1931 uppfann de äldre män som styrde Jerusalems folk en berättelse som gjorde gällande att Daniells hade intervjuat syster White år 1910, och i det vittnesbörd som Daniells framlägger hänvisar han till 1843 års karta och säger att han pekade på den icke-existerande helgedomen på kartan medan han intervjuade syster White. Han hade förmodligen boken Early Writings med sig, och när han frågade henne vad hon menade, och utifrån hennes svar, kunde han endast dra slutsatsen att avsnittet i Early Writings som bekräftar pionjärernas syn på ”det dagliga” i själva verket var en varning mot tidssättande. Tjugioen år efter den uppdiktade intervjun och sexton år efter de personers död som påstods ha blivit intervjuade inför Daniells vittnesbördet i den tredje generationens historia.

F. C. Gilbert var en hebreisk språkforskare, och han stödde inte endast den riktiga uppfattningen om det ”dagliga” som hedendomen därför att pionjärerna och Ellen White sade att det var så. Han försvarade den på grundval av en förståelse av den hebreiska text som profeten Daniel hade använt. Han var den framstående adventistiske hebraisten under denna tidsperiod. Allteftersom kontroversen om ”det dagliga”, vilken Daniells och Prescott drev på, fortsatte att växa, var Gilbert en av de framstående lärda som trädde fram till försvar för pionjärernas ståndpunkt. Han hade ett samtal med Ellen White den 8 juni 1910, och han nedtecknade senare vad han och syster White hade samtalat om. Daniells’ vittnesbörd står i fullständig motsättning till F. C. Gilberts.

I band tjugo, sidorna sjutton till tjugotvå, av Manuscript Releases behandlar syster White Daniells’ och Prescotts ståndpunkt beträffande ”det dagliga”. De uttryck som återfinns i F. C. Gilberts redogörelse för hans samtal med Ellen White är nästan identiska med vad syster White själv uttalade i avsnittet ur Manuscript Releases. Således fanns det under många år, innan Manuscript Releases publicerades och utgavs, inget konkret inspirerat vittnesbörd som kunde vederlägga eller bekräfta Daniells’ påstående om innehållet i den intervju som han påstås ha haft med syster White.

Ännu viktigare är att det inte fanns något inspirerat stöd för hans felaktiga uppfattning om ”det dagliga”. Ännu viktigare är att nu när Manuscript Releases finns tillgängliga—finns det fortfarande inget inspirerat stöd för hans felaktiga uppfattning om ”det dagliga”!

Och ändå lär man i dag inom laodiceisk adventism att syster White inte har någon ståndpunkt i fråga om ”det dagliga”, utom att det inte är en ”prövosten” och att vi bör ”tiga i denna fråga”. Någoting har i dag blivit omvänt, och det som har blivit omvänt är att den sanna ståndpunkten beträffande ”det dagliga” nu utgör minoritetsuppfattningen bland Guds folk. År 1910 var minoritetsuppfattningen Conrads ståndpunkt, som drevs av Daniells och Prescott, och majoritetsuppfattningen var pionjärernas ståndpunkt.

Följande är F. C. Gilberts redogörelse för sitt samtal med syster White, vilken bör jämföras med Manuscript Releases och som i sin helhet har återgetts i den åttioförsta artikeln i denna serie om Daniels bok.

”Daniells och Prescott ... ville inte ge de äldre bröderna i verket någon möjlighet att säga någonting. ... Daniells var här för att träffa mig, och jag ville inte träffa honom. ... Jag ville inte ha någonting alls att säga till honom om någonting. Beträffande det ’dagliga’, som de försöker arbeta upp, finns det ingenting i det. ... När jag var i Washington verkade det som om någonting helt hade inkapslat deras sinnen, och jag kunde inte tyckas nå dem. Vi skall inte ha någonting att göra med detta ämne om det ’dagliga’ ... Jag visste att de skulle arbeta emot mitt budskap, och då skulle folket inte tro att det fanns någonting i mitt budskap. Jag har skrivit till honom och sagt honom att han visade sig olämplig att vara generalkonferensens president. ... inte mannen att behålla presidentskapet.”

”Om detta budskap om det ’dagliga’ vore ett prövande budskap, skulle Herren ha visat mig det. Dessa människor ser inte slutet från begynnelsen i denna sak....Jag vägrar helt och hållet att träffa någon av dem som är engagerade i detta arbete.

”Det ljus som Gud gav mig är att broder Daniells har stått i presidentskapet länge nog.... och jag blev tillsagd att inte längre ha något samtal med honom om något av detta. Jag skulle inte träffa Daniells i denna sak, och jag skulle inte yttra ett enda ord till honom. De bad mig enträget att ge honom en audiens, men det ville jag inte.... Jag blev tillsagd att varna vårt folk för att ha något som helst att göra med detta som de undervisar.... Herren förbjöd mig att lyssna till det. Jag har uttryckt mig så, att jag inte hyser det minsta förtroende för det.... Hela detta som de håller på med är ett djävulens påfund.” F. C. Gilberts redogörelse för en intervju som Ellen White gav honom den 8 juni 1910.

Vi kommer att fortsätta detta ämne i nästa artikel.

Han som ser under ytan, som rannsakar alla människors hjärtan, säger om dem som har haft stort ljus: ”De är inte bedrövade och bestörta på grund av sitt moraliska och andliga tillstånd.” ”Ja, de har utvalt sina egna vägar, och deras själ har behag i deras styggelser. Också jag skall utvälja deras villfarelser och låta det de fruktar komma över dem; därför att ingen svarade när jag kallade, ingen hörde när jag talade, utan de gjorde det som var ont i mina ögon och utvalde det som jag inte hade behag till.” ”Gud skall sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror på

lögner”, eftersom de inte tog emot kärleken till sanningen för att bli frälsta, ”utan hade sin lust i orättfärdigheten.” Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrevet 2:11, 10, 12.

Den himmelske Läraren frågade: ”Vilken starkare villfarelse kan förleda sinnet än föreställningen att ni bygger på den rätta grunden och att Gud godtar era gärningar, när ni i verkligheten utför mycket enligt världslig klokhet och syndar mot Jehova? O, det är ett stort bedrägeri, en fängslande villfarelse, som tar sinnen i besittning när människor som en gång har känt sanningen misstar gudsfruktans yttre form för dess ande och kraft; när de menar att de är rika och har överflöd och inte behöver något, medan de i verkligheten behöver allting.”

”Gud har inte förändrats gentemot sina trogna tjänare som håller sina kläder fläckfria. Men många ropar: ’Fred och trygghet’, medan plötslig undergång kommer över dem. Om inte en grundlig omvändelse äger rum, om inte människor ödmjukar sina hjärtan genom bekännelse och tar emot sanningen sådan den är i Jesus, kommer de aldrig att komma in i himlen. När reningen äger rum i våra led, kommer vi inte längre att vila i självgod trygghet och skryta med att vi är rika och har överflöd och inte behöver något.”

”Vem kan sanningsenligt säga: ’Vårt guld är renat i elden; våra kläder är obefläckade av världen’? Jag såg vår Lärare peka på de så kallade rättfärdighetens kläder. När han slet av dem, blottlade han orenheten därunder. Sedan sade han till mig: ’Kan du inte se hur de skrymtaktigt har dolt sin orenhet och sin karaktärs föruttnelse?’ ”Hur har den trogna staden blivit en sköka!” Min Faders hus har gjorts till ett marknadshus, en plats varifrån den gudomliga närvaron och härligheten har vikit bort! Därför råder svaghet, och styrka fattas.”

”Om inte församlingen, som nu genomjäser sig själv med sitt eget avfall, omvänder sig och blir omvänd, skall hon äta frukten av sitt eget handlande, till dess att hon avskyr sig själv. När hon står emot det onda och väljer det goda, när hon söker Gud i all ödmjukhet och når sin höga kallelse i Kristus, stående på den eviga sanningens plattform och genom tro griper de framsteg som har beretts åt henne, då skall hon bli helad. Hon skall träda fram i sin av Gud givna enkelhet och renhet, skild från jordiska förvecklingar, och visa att sanningen verkligen har gjort henne fri. Då skall hennes medlemmar verkligen vara Guds utvalda, hans representanter.” Testimonies, band 8, 249, 250.